

Els participants en el seminari, durant la sessió inaugural.

Folch, director adjunt del diari *El País*, analitzà els factor que difi-

culten —més a l'Estat espanyol i a Catalunya que no pas en d'altres

estats o països de la CE— la transparència informativa.

La història petita

Als quadres antics, molt sovint el més interessant apareix als racons i als marges. En primer terme s'hi mostra la veritat oficial, el sant màrtir, el noble altiu, l'escena exemplar, però és als intersticis on el pintor encara té prou llibertat com per deixar constància d'un racó de la ciutat on viu, d'un moment quotidià, d'una retina sensible al seu present. La història petita sedueix i informa les nostres vides petites, d'aquí que quan, àvids, n'albirem alguna privacitat o algun detall com més fútil millor, llavors sembla que toquem de debò l'ahir amb la punta dels dits.

Aquesta sensació d'allargar la mà per girar un pom de porta i entrar al set-cents, l'he tinguda a partir dels inventaris de les possessions d'un difunt que els notaris realitzaven detalladament. Així, he entrat dins la casa de Jacob Seró, insòlit mestre de dansa a la levítica Girona traspasat el 1755, i, deixant de banda la desconsolada vídua, he donat una ullada a l'habitació on morí. M'he fixat en el seu llit de peu de gall amb la seva màrrega usada i la flassada verda de llana, he furgat al seu bagul on guardava la casaca, la jupa, les calces, les seves mitges negres, el seu barret. També he passejat per la cuina humil, i després fins i tot he remenat els seus petits tresors: els dos violins, un dels quals de butxaca —la seva eina de treball—, i les arracades d'or amb set pedres vermelletes que amagava al rebost. Després he saltat al 1776 i m'he ficat a la casa de Jeroni Roca, corder de viola del Mercadal. M'he entretingut al seu obrador, amb els estenedors de fusta, les gibrelles i els torns per fabricar les cordes; he descobert la seva afició al billar i, tot i no haver-lo vist mai, només em falta una cara per situar-la entre la barretina vermella i la seva casaca musca. Impúdicament, he vist els calçotets d'un canonge, l'escriptori ple de solfes d'un organista, les xocolateres de les cuines, tot allò que, fil per randa, els notaris van enregistrar en aquests inventaris *post mortem*, font inesgotable per conèixer la quotidianitat d'aquells dies.

Pel que fa a Girona, aquest tipus de fonts han estat treballades per Xavier Anton Pelayo a la seva tesi sobre l'alfabetització i la lectura a Girona entre els anys 1747 i 1807. Els seus índexs d'aquests registres que hom pot trobar als fons notariais de l'Arxiu Històric de Girona són una bona guia de viatge dins el temps.

Jordi Pujol i Coll

Llúcia Oliva, excorresponsal de TVE i TV3, aportà la seva experiència professional a l'estranger per descriure les dificultats amb què s'enfronten les corresponals per des- triar les fonts més fidedignes, mentre que Joan Manuel Tresserras, des d'una posició més teòrica, advocà per una major implicació del lector en l'exercici d'interpretar per si mateix el contingut d'allò que «el bon periodista s'hauria de limitar a processar».

La conferència final, oberta al públic, va anar a càrrec del periodista Jaume Barberà, que va adoptar un to asseveratiu i de pregunta oberta —pensem que amb intenció de provocar el debat amb el públic— però que no va rebreix a comunicar aspectes innovadors respecte al que ha s'havia exposat al llarg de la jornada. Barberà va contraposar el rol del periodista al del professional de relacions públiques i publicitat —molts dels assistents eren estudiants d'aquestes especialitats— ja que, segons la seva opinió, aquest sector es limita a «vendre mentides». Les intervencions del públic, aleshores, no es van fer esperar.

Dani Vivern